

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Rogozari Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui,

Rogozari Iurie XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 10.05.2016 – 29.03.2018

instanța de apel: 27.04.2018 – 30.10.2019

instanța de recurs: 15.01.2020 – 23.09.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 29 martie 2018, Rogozari Iurie a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1100 (una mie una sută) unități convenționale, echivalentul a sumei de 55 000 (cincizeci și cinci mii) lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice din cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 2 (doi) ani.

A fost admisă integral acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Șmiler Ilia.

A fost încasat din contul inculpatului Rogozari Iurie în beneficiul părții vătămate Șmiler Ilia – 1500 (una mie cinci sute) euro sau echivalentul acestora în lei moldovenești, conform cursului oficial stabilit de Banca Națională a Moldovei la data executării, cu titlu de compensare a prejudiciul material cauzat prin infracțiune.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Prin sentință, prima instanță a constatat că, inculpatul Rogozari Iurie, activând în calitate de șef al sectorului nr.3 a Inspectoratului de poliție Fălești, folosindu-se de situația de serviciu, intenționat, la data de XXXXX, a dobândit prin înșelăciune și abuz de încredere de la Șmiler Ilia, bani în sumă de 1500 euro (la acel moment echivalentul a 32092,35 lei), sub pretextul

de a pune presiune asupra lui Friniuc Angela pentru ca ultima să-i restituie lui Șmiler Ilia datoria.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Rogozari Iurie, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat, în temeiul art. 390 alin.(1) pct. 1 Cod de procedură penală.

3.1. În motivarea cererii de apel, inculpatul Rogozari Iurie a menționat că:

- instanța nu a făcut o analiză obiectivă a probelor și nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor;

- totalitatea probelor cercetate în instanța de judecată nu au dovedit că el a săvârșit fapta prevăzută la art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal și consideră că greșit a fost recunoscut vinovat;

- indică că o acuzație de săvârșire a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal nu poate fi formulată pe bază de supoziții. Or, în speța dată, nici înscris anexat la dosar, nici o „probă” de-a acuzării nu confirmă săvârșirea ei prejudiciabile;

- instanța incorect a reținut că probele cercetate în cadrul cercetării judecătorești confirmă vinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal. Or, probele prezentate de partea acuzării nu oferă date precise și convingătoare în probarea învinuirii;

- au fost ignorate prevederile pct.5 Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească din 19.06.2006, și anume instanța de fond nu s-a bazat pe probe exacte, iar divergențele apărute nu au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător;

- probele prezentate de către partea acuzării infirmă totalmente învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal;

- declarațiile lui Șmiler Ilia urmau a fi apreciate critic, deoarece la data de XXXXX în perioada cuprinsă între orele 09.00-18.00 s-a aflat la documentarea cazului de sustragere a păsărilor din gospodăria cet. Carabaș Constantin din satul XXXXX, r-nul XXXXX, fapt ce rezultă din probele prezentate de către partea apărării și anume declarațiile martorului Carabaș Constantin, declarațiile martorului Tincu Dumitru, declarațiile suplimentare ale martorului Gherman Oleg și certificatul cu nr.9638 din 17.10.2017, eliberat de Șeful IP Fălești în persoana lui Oleg Gherman, probe care confirmă cu certitudine că la data indicată în ordonanța de punere sub învinuire se afla în altă parte decât la locul indicat de partea vătămată;

- în speță există multiple probe contradictorii declarațiilor părții vătămate și nu s-a confirmat veridicitatea declarațiilor acestuia;

- de instanța de fond au fost apreciate critic declarațiile martorilor Carabaș Constantin și Tincu Dumitru, pe motiv că „potrivit materialului contravențional, singura acțiune procesuală efectuată cu participarea inculpatului a fost cercetarea la fața locului care a durat doar 15 minute, de la ora 10.05 și până la 10.20 (Vol. II, d. 137-153);

- instanța de fond nu a răspuns la întrebarea cum era posibil ca la aceeași dată și aceeași oră să se afle în localități diferite;

- instanța de fond neîntemeiat a reținut că prin audierea lui Șmiler Ilia pretinderea și transmiterea banilor a avut loc la data de 20 noiembrie 2015, ziua în care se afla la serviciu, or, prin graficului de lucru al fochiștilor IMSF OMF Ciolacu Nou pe luna noiembrie 2015 s-a confirmat că și partea vătămată la data de 20.11.2015 pe parcursul zilei nu se putea afla în incinta primăriei și la sora sa Lîsîi Svetlana;

- divergențele dintre procesul-verbal de consemnare a plângerii depuse de Șmiler Ilia și declarațiile date de ultimul din cadrul instanței de judecată, și anume în ce privește locul de pretindere a banilor, vorbesc despre faptul că declarațiile părții vătămate Șmiler Ilia nu sunt credibile și nu au o valoare probantă;

- în prezenta cauză există multiple dovezi că la data și ora indicată în ordonanța de învinuire se într-un alt loc și anume declarațiile martorului Carabaș Constantin, Tincu Dumitru, Gherman Oleg, certificatul cu nr.9638 din 17.10.2017, eliberat de Șeful IP Fălești, procesul-verbal audiere a lui Șmiler Ilia în calitate de victimă, în cadrul materialului cu nr.5764 (f.d.18 și 111), materialului contravențional nr.5825, în special procesul-verbal de cercetare la fața locului (vol. II, f.d.137-153);

- fiind prezentate mai multe probe că la data și ora indicată în ordonanța de învinuire și rechizitoriu (data și ora în care a fost săvârșită infracțiunea) se afla în altă parte și în compania altor persoane, instanța nu putea trece cu vederea, pur și simplu un asemenea argument, or, aceasta a fost o manieră în care au procedat instanțele în cazurile Grădinar c.R.M. și Vetrenco c.RM;

- neveridicitatea declarațiilor părții vătămate Șmiler Ilia se confirmă prin divergențe între declarațiile acestuia și a martorilor;

- martorii nu au furnizat instanței suficientă informație, pentru a se considera că declarațiile acestora pot fi apreciate drept probe pertinente, concludente și utile, care ar demonstra vinovăția inculpatului;

- imputarea săvârșirii faptei de escrocherie la data de 20.11.2015 este bazată pe presupunerea organului de urmărire penală, iar potrivit art. 8 alin.(3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 octombrie 2019, a fost admis apelul declarat de inculpatul Rogozari Iurie, casată sentința parțial, din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care:

Rogozari Iurie a fost condamnat în baza art. 190 alin.(2) lit. d) Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 800 (opt sute) unități convenționale, ce constituie 16 000 (șaisprezece mii) lei, cu privarea de dreptul de cupa funcții publice din cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe termen de 2 (doi) ani.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, probele cercetate și apreciate în coroborare dovedesc deplin vinovăția inculpatului Rogozari Iurie în fapta stabilită de către instanța de fond.

Afirmațiile invocate de către inculpatul Rogozari Iurie, precum că nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii pentru care a fost condamnat, că de fapt la data la care partea vătămată Șmiler Ilia pretinde că au fost transmiși banii el de fapt se afla la documentarea cazului de furt de găini în gospodăria lui Carabaș Constantin din satul Sărata Nouă, fapt care a fost confirmat prin declarațiile martorilor Carabaș Constantin și Tincu Dumitru, iar instanța de fond a apreciat critic declarațiile martorilor indicați, instanța de apel considerând aceste afirmații cu caracter declarativ și ca un mod de apărare a inculpatului în vederea eschivării de răspundere penală, declarațiile lui fiind combătute prin totalitatea de probe administrate și puse just de către instanța de fond la baza sentinței de condamnare.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Rogozari Iurie în săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina lui de către instanța de fond nu echivalează cu achitarea lui, după cum se solicită în apelul declarat, deoarece probele prezentate sprijinul învinuirii dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului Rogozari Iurie în comiterea infracțiunii incriminate, aceasta fiind o metodă de a denatura stabilirea adevărului și de a se eschiva de răspundere penală.

Prima instanță just a apreciat că pe cauză sunt suficiente probe directe, utile și veridice, care în ansamblu coroborează între ele și care confirmă pe deplin vinovăția inculpatului în fapta infracțională reținută în sarcina lui.

Instanța de apel a considerat că probele administrate pe cauză în acuzare, cercetate în ședința instanței de fond, precum și verificate suplimentar în ședința instanței de apel, corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, adică sânt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ele fiind în coroborare între ele și demonstrând deplin vinovăția inculpatului în

săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, după cum a stabilit prima instanță, în deplină măsură.

Instanța de apel a reținut că, deși inculpatul Rogozari Iurie nu recunoaște vinovăția sa în săvârșirea acțiunii incriminate lui, reieșind din probele administrate de către instanța de fond și verificate suplimentar de către instanța de apel, se demonstrează pe deplin săvârșirea de către inculpat a infracțiunii reținute în sarcina lui, astfel instanța de fond corect a conchis asupra vinovăției inculpatului.

Instanța de apel a constatat că nu pot fi reținute și afirmațiile invocate în apel referitor la faptul că instanța de fond a ignorat în totalitate probele apărării - declarațiile inculpatului și a martorilor Carabaș Constantin și Tincu Dumitru, declarațiile suplimentare a martorului Gherman Oleg, care demonstrează vinovăția lui Rogozari Iurie în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece aceste afirmații se combat prin ansamblul de probe administrate și verificate.

La fel, a indicat că nu poate fi reținut nici argumentul invocat în apel referitor la faptul, că sentința contestată contravine prevederilor art.8, art.93, art. 101, art.389 alin.(1) Cod procedură penal, că instanța de judecată nu a făcut o analiză obiectivă a probelor și nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, iar ca urmare Rogozari Iurie a fost greșit condamnat.

Prima instanță a ținut cont de legea procesual-penală, a apreciat probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, fiind înlăturate toate dubiile privind nevinovăția inculpatului, iar pe cauză au fost efectuate în deplină măsură acțiuni procesual-penale de investigare în vederea stabilirii vinovăției inculpatului Rogozari Iurie, probele date fiind administrate și cercetare în instanța de fond ulterior verificate și de către instanța de apel, în urma cărora s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel a indicat, că prima instanță corect și întemeiat a apreciat critic declarațiile martorilor Carabaș Constantin și Tincu Dumitru, care în ședința de judecată au declarat că inculpatul Rogozari Iurie la data de XXXXX pe parcursul întregii zile între orele 09.00 și 18.00 în satul XXXXX, raionul XXXXX unde a documentat un caz de furt a găinilor din gospodăria cet. Carabaș Constantin, dat fiind că potrivit materialului contravențional încheiere REI-2 al IP Fălești nr.5825 din 20.11.2015, singura acțiune care a fost efectuată de către Rogozari Iurie în satul XXXXX la data de XXXXX este procesul-verbal de cercetare la fața locului care a durat de la ora 10.05 până la ora 10.20 (f.d.140, vol. II), alte acte acțiuni cu participarea lui Rogozari Iurie pe cazul respectiv nu au avut loc, astfel că împrejurările

relatate de martori nu și-au găsit confirmare și prin materialele cauzei penale verificate suplimentar în cadrul examinării cauzei în instanța de apel.

Instanța de apel a considerat declarativ argumentul invocat de inculpatul Rogozari Iurie referitor la faptul, că probele prezentate de partea acuzării infirmă în totalitate învinuirea de săvârșire a acțiunii incriminate lui, pe cauză existând multiple probe contradictorii declarațiilor părții vătămate veridicitatea cărora nu s-a demonstrat.

Instanța de apel a indicat că nu poate fi reținută solicitarea inculpatului Rogozari Iurie privind aprecierea critică a declarațiilor date de către partea vătămată Șmiler Ilia, dat fiind că acesta a dat declarații în ședință publică sub jurământ, declarații care sunt confirmate și prin declarațiile altor martori audiați sub jurământ, astfel careva temeuri de a pune la îndoială aceste declarații, instanța nu a constatat.

Nu pot fi luate în considerație nici afirmațiile aduse în apel privind faptul că instanța la examinarea cauzei penale unilateral în sensul învinuirii și neobiectiv a examinat cauza ajungând la concluzia greșită despre vinovăția inculpatului, cu indicarea prevederilor art.8, art.389 Cod de procedură penală, care sunt cu caracter de declarație, deoarece anume în cadrul cercetării judecătorești vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal fost confirmată prin ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată și sentința de fapt nu este bazată pe presupuneri, ci pe cumulul de probe administrate pe caz, la cercetarea cărora apărarea a avut acces deplin, nefiind în careva mod îngădită și nefiind stabilită careva derogări în sensul invocat afirmativ de inculpat.

Instanța de apel nu a stabilit aprecierea greșită a probelor pe caz, din contra anume că condamnarea inculpatului se bazează pe circumstanțele stabilite pe caz în baza probelor evaluate, dobândite potrivit normelor legii procesual penale, cu cercetarea probelor în cadrul unui proces judiciar public, inculpatului fiindu-i asigurate toate garanțiile necesare apărării sale prevăzute de lege, de fapt careva dubii în vinovăția inculpatului nu au fost stabilite.

Instanța de apel a considerat că nu pot fi reținute nici afirmațiile invocate în apel referitor la faptul că, instanța de fond neîntemeiat a reținut că prin audierea lui Șmiler Ilia pretinderea și transmiterea banilor a avut loc la data de 20 noiembrie 2015, ziua în care se afla la serviciu, or, prin graficului de lucru al fochiștilor IMSP OMF Ciolacu Nou pe luna noiembrie 2015, s-a confirmat că și partea vătămată la data de 20.11.2015 pe parcursul zilei nu se putea afla în incinta primăriei și la sora sa Lîsîi Svetlana, iar divergențele dintre procesul-verbal de consemnare a plângerii depuse de Șmiler Ilia și declarațiile date de ultimul din cadrul instanței de judecată, și anume în ce

privește locul de pretindere a banilor, vorbesc despre faptul că declarațiile părții vătămate Șmiler Ilia nu sunt credibile și nu au o valoare probantă.

Fiind audiat în instanța de fond partea vătămată Șmiler Ilia a declarat ca transmiterea banilor a avut loc la data de 20.11.2015, în ziua când se afla la serviciu (f.d.30-37, vol. II).

Afirmația apărării privind faptul, că instanța de fond urma să excludă și să nu pună la baza sentinței de condamnare probele acumulate, dat fiind că nu au valoare probantă, această afirmație nu poate fi reținută în favoarea inculpatului.

Prima instanță a ținut cont de legea procesual-penală, a apreciat probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, fiind înlăturate toate dubiile privind nevinovăția inculpatului, iar vinovăția acestuia a fost dovedită incontestabil.

La fel, temei de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate, cât și a martorilor audiați și de a considera că inculpatul este incriminat pe nedrept nu s-au stabilit, mai ales că au dat declarații fiind preîntâmpinați despre răspunderea penală pe care poartă pentru darea de mărturii false, totodată au dat declarații în instanța de judecată sub jurământ, astfel, la părerea instanței de apel, probele cercetate în ansamblu constată cu certitudine existența infracțiunii și vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Faptul că inculpatul nu recunoaște vina în infracțiunea incriminată nu poate fi reținut în favoarea lui, fiind apreciat ca un drept la apărare al inculpatului, dar totodată nu generează achitarea inculpatului, în sensul dat probele administrate dovedind că acțiunile inculpatului conțin elementele infracțiunii de escrocherie prevăzut de art.190 Cod penal, probele fiind cercetate în ședința instanței de apel și inculpatul nu a fost îngădit în careva mod.

Deși inculpatul nu a recunoscut vina sa, versiunea inculpatului privind nerecunoașterea vinei nu poate fi luată în considerație, fiind apreciată ca o tendință de atenuare a răspunderii penale, declarațiile inculpatului fiind combătute prin cumulul de probe administrat pe caz, cercetat atât în instanța de fond, cât și în ședința instanței de apel.

Instanța de apel a indicat faptul, că prin Legea nr. 179 din 26 die 2018, în vigoare din 17 august 2018, au fost operate mai multe modificări la Codul penal, inclusiv fiind vizată norma de incriminare din această cauză, art.190 Cod penal, potrivit căroră: „4. La articolul 190: în dispoziția alineatului (1), textul înșelăciune sau abuz de încredere" se substituie cu textul „inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care

identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile”.

A fost adoptată o nouă redacție a alin.(1) din art.190 Cod penal, expus în felul următor: „Escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile.

Din conținutul prevederilor legale nominalizate, reiese că legislatorul a concretizat fapta și consecințele prejudiciabile prin care se poate comite infracțiunea de escrocherie, adoptând un concept mai detaliat a metodelor prin care se săvârșește dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, - astfel, prin noua redacție a art.190 alin.(1) din Codul penal, a fost detaliată latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, legislatorul urmărind scopul eliminării acestei interpretări extensive defavorabile.

Acțiunile inculpatului Rogozari Iurie au fost încadrate de către instanța de fond în baza art.190 alin.(2) lit. c),d) Cod penal - escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile și cu folosirea situației de serviciu.

Verificând încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza probelor administrate de către instanța de fond, Colegiul consideră că reieșind din prevederile art. 10 Cod penal, al Legii nr. 179 din 26.07.2018 pentru modificarea unor acte legislative, în vigoare din 17.08.2018, adoptată după emiterea sentinței re condamnare de către instanța de fond, prin care au survenit noile modificări la art.190 al.(2) Cod penal, și anume excluderea lit. c) în dispoziția aliniatului (2), instanța de apel consideră necesar de a le încadra în baza art.190 alin.(2) lit. d) Cod penal, fiind abrogat indiciile calificativ prevăzut de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal - *..cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

Instanța de apel a reținut, că prin modificările legislative operate la art.190 Cod penal, nu s-au de criminalizat acțiunile inculpatului Rogozari Iurie, legislatorul nu a schimbat conceptul de escrocherie sau conținutul ei, ci ținând cont de recomandările CEDO, recomandările naționale și internaționale, precum și de Hotărârile Curții Constituționale a Republicii Moldova privitor la claritatea și previzibilitatea normei penale, a înlocuit sintagmele prea generale, cum erau „înșelăciunea sau abuzul de încredere”,

cu fapte prejudiciabile, metode și mijloace de comitere a escrocheriei mai concrete, mai clare.

Prin urmare, instanța de apel ajunge la concluzia că acțiunile inculpatului Rogozari Iurie urmează a fi încadrate în baza art.190 al.(2) lit. d) Cod penal în redacția Legii din 26.07.2018, în vigoare din 17.08.2018 cu indicii calificativi dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, săvârșită cu folosirea situației de serviciu.

La fel, potrivit art. 10 al.(1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Instanța de apel a indicat, că potrivit modificărilor operate prin Legea Parlamentului RM nr.207 din 29.07.2016, publicate în Monitorul Oficial nr.369-378 din 28.10.16, în vigoare din 07.11.16 la art.64 al.(2) Cod penal, amenda se stabilește în unități convenționale. Unitatea convențională de amendă este egală cu *50 de lei*.

Instanța de apel a constatat, că prin sentința Judecătorei Bălți, sediul Fălești din 29.03.2018 în privința lui Rogozari Iurie a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1100 unități convenționale, echivalentul a 55000 (cinci zeci și cinci mii) lei.

Astfel, prima instanță la aplicarea pedepsei cu amenda în privința inculpatului a calculat unitatea convențională egală cu 50 lei pentru o unitate când era în vigoare legea penală conform căreia în baza art.64 1.(2) Cod penal, unitatea convențională era egală cu 20 lei.

Totodată, potrivit modificărilor operate prin Legea Parlamentului RM nr.207 in 29.07.2016, în vigoare din 07.11.16, în sancțiunea al.(2) art.190 Cod penal, textul „de la 500 la 1000” sa substituit cu textul „de la 850 la 1350”.

Având în vedere, că infracțiunea a fost săvârșită de către inculpatul Rogozari Iurie la data de 20.11.2015, până la modificările operate prin lege, ținând cont în deplină măsură de prevederile art.10 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a ajuns la concluzia, că urmează a calcula pedeapsa cu amendă aplicată cu unitatea convențională fiind egală cu 20 lei și conform sancțiunii în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii.

Totodată, instanța de apel a conchis că instanța de fond judecând cauza penală prezentă nu a respectat normele procesuale ce țin de întocmirea sentinței prevăzute de art.394 alin.(1) pct. 1) Cod de procedură penală, potrivit căruia se reglementează, că partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: 1) descrierea faptei criminale, considerată

ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Astfel, prima instanță deși l-a recunoscut vinovat pe inculpatul Rogozari Iurie în faptele incriminate, totodată în partea descriptivă a sentinței a descris eronat fapta criminală, considerată ca fiind dovedită în acțiunile inculpatului, fără ai reține fapta potrivit ordonanței de învinuire.

Prin acțiunile descrise mai sus, Rogozari Iurie a însușit ilicit mijloace bănești în sumă de 32092,35 lei, cauzând în așa mod victimei Șmiler Ilia daune în proporții considerabile.

Prin acțiunile sale intenționate, Rogozari Iurie a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin.(2) lit. d) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune considerabile și folosirea situației de serviciu.*

De asemenea, instanța de apel a indicat, că la stabilirea pedepsei inculpatului va ține cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal, care stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, instanța de apel ținut cont că conform art.61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

5. Decizia instanței de apel din 30 octombrie 2019, a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Rogozari Iurie, prin care invocând în calitate de temeiuri pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) și 15) Cod de procedură penală*, a solicitat casarea integrală a deciziei și sentinței cu emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, să fie achitat.

5.1. În motivarea recursului ordinar, inculpatul a menționat că:

- instanța de apel urma să țină cont de prevederile art. 409 alin.(2), art. 410 Cod de procedură penală, neagravarea situației în propriul apel, or, din fapta constatată în partea descriptivă a sentinței nu rezultă că prin acțiunile

lui Rogozari Iurie care au fost reținute ca prejudiciabile de prima instanță ar fi fost produse părții vătămate Șmiler Ilia daune considerabile și nici nu s-a indicat locul săvârșirii infracțiunii;

- circumstanțele invocate de prima instanță nicidecum nu constituie elemente ale infracțiunii de escrocherie, în varianta actuală, or, după cum a fost menționat, acțiunile prevăzute la art. 190 Cod penal trebuie în mod obligatoriu să cauzeze daune considerabile;

- instanța de apel a procedat contrar art. 409 alin. (2) și art. 410 Cod de procedură, or, efectul neagrării situației părții în propria cale de atac se mai justifică și prin ideea că agravarea situației acesteia ar însemna o satisfacție pentru partea adversă, spre exemplu pentru procuror, de a obține ce nu s-a cerut - „*ultra petita*” - întrucât deși nu s-a exercitat efectiv calea de atac în defavoare, s-a reținut o altă faptă comparativ cu cea reținută de instanța de fond;

- regula neagrării situației în propria cale de atac presupune că, chiar dacă s-a constatat o eroare de fapt sau de drept, produsă în defavoarea părții care a declarat calea de atac, nu se poate corecta această eroare în defavoarea părții care a declarat apel, fiind astfel interzisă agravarea situației în propria cale de atac. Ca urmare, legea de procedură penală are stipulat că procurorul poate contesta hotărârea neîntemeiată, caz în care devaluarea se poate face în defavoarea celeilalte părți. Instanța de apel, a agravat situația inculpatului în propria sa cale de atac;

- instanța de apel a pus la baza deciziei doar declarațiile făcute de partea vătămată în instanța de fond, ceea ce s-a declarat suplimentar în instanța de apel nu numai că nu s-a luat în considerație aceste declarații, dar nici nu au fost indicate în decizie;

- declarațiile părții vătămate Șmiler Ilia nu au fost verificate și analizate, or, aceste declarații nu se conțin în decizia emisă de instanța de apel;

- instanța de apel doar a copiat toate declarațiile martorilor sentința emisă de instanța de fond și a omis să includă și să analizeze declarațiile părții vătămate Șmiler Ilia audiat nemijlocit în instanța de apel;

- la adoptarea deciziei din 30.10.2019, instanța de apel a omis să se pronunțe asupra motivelor invocate în apelul declarat și astfel a admis erori grave de fapt;

- instanța de apel nu s-a pronunțat deloc asupra motivelor apelului, ignorând astfel niște circumstanțe relevante, esențiale pentru aprecierea justă și obiectivă a unor declarații care au stat la baza respingerii cererii de apel;

- instanța de apel nu s-a expus în nici un fel nici asupra argumentului că, divergențele dintre procesul-verbal de consemnare a plângerii depuse de

Șmiler Ilia și declarațiile date de ultimul din cadrul instanței de judecată, și anume în ce privește locul de pretindere a banilor, vorbesc despre faptul că declarațiile părții vătămate Șmiler Ilia nu sunt credibile și nu au o valoare probantă;

- instanța de apel, examinând cauza a încălcat prevederile legale stipulate la alin. (4), art. 100 Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu a făcut o analiză obiectivă a acestor probe și nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor;

- probele acumulate pe cauza penală infirmă totalmente învinuirea adusă lui Rogozari Iurie. Martorii intervievați în cauza penală, oricare ar fi ei, nu au furnizat suficientă informație, pentru a se considera că declarațiile acestora pot fi apreciate drept probe pertinente, concludente și utile, care ar confirma săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Mai mult, declarațiile martorilor urmează a fi apreciate în favoarea lui Rogozari Iurie deoarece acestea sunt bazate pe presupuneri;

- învinuirea este una abstractă, ceea ce înseamnă că s-a încălcat mai multe drepturi se chiar principii generale, care au menirea să asigure dreptul la un proces echitabil în sensul art.6 par.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale;

- fiind acuzat de săvârșirea unei infracțiuni a prezentat instanței de judecată un alibi și în permanentă a susținut că la data și ora la care a fost inclusă în ordonanța de învinuire, se afla în altă parte și în compania altor persoane, însă instanța a trecut cu vederea, pur și simplu, un astfel de argument. Anume aceasta a fost maniera în care au procedat instanțele în cazurile Grădinar c. Republicii Moldova și Vetrenco c. Republicii Moldova. Curtea a considerat că un astfel de argument, dacă s-ar fi dovedit a fi veridic, ar fi putut influența în mod determinant soluția dată de instanță. Pentru acest motiv, instanța nu-l poate trece cu vederea pur și simplu, fără a afecta caracterul echitabil al procesului per ansamblu.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către procuror, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în

drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6), 8), 12) și 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, precum și instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal, analizând conținutul recursului declarat în raport cu decizia atacată, conchide că temeiul invocat, nu și-a găsit confirmare dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin.(1) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat atât asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cât și a argumentelor primei instanțe ce a concluzionat aplicarea unei pedepsei sub formă de amendă, decizia atacată cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția.

În această ordine de idei, Colegiul penal notează că potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu

analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza deciziei de condamnare a instanței de apel, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, nu este întemeiată critica din recursul declarat de inculpat, ce ține de aprecierea și interpretarea eronată, în opinia acestuia, a probelor ce a dus la stabilirea vinovăției acestuia, deoarece instanța de apel, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor și ca urmare corect a stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului Rogozari Iurie, bazându-se inclusiv și pe declarațiile părții vătămate și martorilor și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, instanța de apel a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului, or, a fost stabilit cert că Rogozari Iurie, activând în calitate de șef al sectorului nr.3 a Inspectoratului de poliție Fălești, folosindu-se de situația de serviciu, intenționat, la data de XXXXX, a dobândit prin înșelăciune și abuz de încredere de la Șmiler Ilia, bani în sumă de 1500 euro (la acel moment echivalentul a 32092,35 lei, sub pretextul de a pune presiune asupra lui Friniuc Angela pentru ca ultima să-i restituie lui Șmiler Ilia datoria.

Tot aici, instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurentul a invocat temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu au desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o simplă enumerare a unor probe, care în opinia apărării au fost apreciate eronat.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent prin prisma temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la incidența în speță a temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocată de recurent, Colegiul penal

lecturând lucrările cauzei nu a constatat careva erori comise de către instanța de apel prin prisma respectivului temei.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Astfel, din textul recursului rezultă, că în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina lui Rogozari Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, astfel instanța de apel la condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal după semnele calificative: escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune considerabile și folosirea situației de serviciu.

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Rogozari Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului Rogozari Iurie a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, Colegiul penal va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță, în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Opozant criticilor invocate de recurent la acest capitol, precum că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, Colegiul penal menționează, că instanța de apel a descris clar constatarea vinovăției inculpatului, care a fost probată integral prin mijloacele de probă prezentate de către procuror care au fost apreciate de instanță ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, acestea fiind cercetate în ședința judiciară a instanței de apel, consemnate în procesul verbal și analizate de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate.

Față de lucrul judecat, Colegiul penal constată motivarea amplă și temeinică a soluției emise prin prisma procesului de evaluare și apreciere a

probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Rogozari Iurie, astfel Colegiul penal conchide asupra faptului că hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct. 4.1 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-a însușit-o și a cărei reluare nu se mai impune.

Mai mult ca atât, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Instanța de recurs rezumă că, totalitatea argumentelor invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel.

Se mai reține că, recurentul invocă în prezenta speță incidența cazului de casare prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Respectiv instanța de recurs reține că, din argumentele recursului declarat se constată, că în opinia inculpatului, nu a fost confirmată vina în comiterea infracțiunii de escrocherie imputate.

Lecturând materialele cauzei și cercetând fapta incriminată inculpatului, Colegiul penal apreciază ca fiind eronată invocarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, întrucât din materialele cauzei se atestă că atât la etapa urmăririi penale cât și judecarea cauzei în primă instanță și în apel, inculpatul nu a invocat careva erori cu privire la încadrarea greșită a faptei inculpatului.

Colegiului penal reține că, în recursul declarat inculpatul critică în bună parte hotărârea instanței de apel, prin prisma faptului că nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către acesta, în opinia cărora acestea dovedesc nevinovăția în cele incriminate lui. Însă, verificând

temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, atât cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, cât și cele prezentate de către partea apărării și inculpat, toate au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, raportat la criticile recurentului, Colegiul penal reiterează că acesta se referă în principiu la chestiunea de apreciere a probelor. Prin urmare, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul unor probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

La etapa judecării recursului, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Colegiul penal nu a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel în vederea încadrării faptei inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

În acest context, instanța de recurs reține dispozițiile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Astfel, Colegiul penal a stabilit că cumulul de probe cercetat și analizat în cauza deferită judecării, circumstanțele stabilite în prezenta speță, au fost deplin cercetate de instanța de apel ce i-a permis de a ajunge la concluzia că,

prin acțiunile sale inculpatul Rogozari Iurie, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin.(2) lit. d) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune considerabile și folosirea situației de serviciu, iar soluția este una corectă, respectiv decizia atacată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și motivată, fiind apreciat just probatoriul administrat, indicând motive clare pe care și-a întemeiat hotărârea emisă, criticile din recursul declarat fiind neîntemeiate.

Cu referire la critica deciziei instanței de apel sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. 1) pct. 15) Cod de procedură penală, considerând că instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Colegiul penal apreciază că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CtEDO.

În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. Olanda, din 19.04.1994*), or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania, din 09.12.1994*).

Astfel, verificând procesele-verbale ale ședințelor de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate fiind oferite răspunsuri la toate motivele relevante invocate în apel în raport cu motivarea soluției primei instanțe.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal statuează că, în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sunt temeiuri de a interveni în sensul casării soluției adoptate de către instanța de apel, fiindcă această instanță just a stabilit vinovăția inculpatului Rogozari

Iurie în comiterea faptelor imputate și corect a casat parțial sentința primei instanțe, adoptând o hotărâre motivată și întemeiată legal, astfel concluzionându-se asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat în prezenta cauză, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Rogozari Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui *Rogozari Iurie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 25 noiembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda